

Combat

setmanari

d'avanzada

Any I

Mataró, 4 de juliol de 1936

Núm. 13

Assistència Social

La recent creació del Cupó de l'Invàlid, com a primera disposició encaminada a la creació d'un Patronat que se n'encarregui, ha trobat a la ciutat un ressò de simpatia. En efecte: l'Ajuntament, amb un interès que aplaudim, ha reclamat per la ciutat el control d'un servei que, d'assistència social, corria el perill de convertir-se en una lluita comercial per part d'uns i en una especulació per part d'altres.

I tant com per un deure propi, l'Ajuntament té l'obligació i el dret de veïllar pels ciutadans i fixar les normes per les quals han de regir-se totes les activitats que es mouen a la via pública.

Hem dit algunes vegades, que no estem conformes amb la manera que es porten a cap els serveis de la «Junta de Protecció a la Infància i Represión de la Mendicidad», perquè el seu funcionament, gairebé clandestí, ha servit i serveix encara, per fer sobreïure el concepte de «caritat» que tenen com a molt cristià, la «bona gent» que aguanten la colònia de «Estropajosa paulística», i no pas el d'assistència social que tenim nosaltres i ha d'ésser el que ha de presidir les activitats que en aquest ordre es portin a cap d'una manera més o menys oficial a la ciutat.

«Assistència Social», que vol dir ajuda al caigut, al vençut en les lluites de la vida. I no pas com una caritat, sinó com un deure imperiós de la nostra consciència d'homes civilitzats.

«Assistència Social», que vol dir noblesa i desinterès, no pas mercadeig de favors, ni recompenses més o menys velades per imposar determinades obligacions.

Tot el que l'Ajuntament faci en aquest aspecte, tindrà, no hi ha dubte, l'aplaudiment i la simpatia de la ciutat. El que cal és que aquest criteri s'arribi a imposar a totes les actuacions que depenen del Municipi i que dissortadament encara no pot controlar en la seva totalitat.

Entorn dels Grups Escolars

Entre els projectes que l'Ajuntament té en vies d'execució, hi ha en primer terme els Grups Escolars i la urbanització dels carrers del Rierot fins al mar. Parlem avui dels primers.

El problema de l'escola a Mataró cal portar-lo al carrer, perquè tothom se'n preocupi i es faci un viu estat d'opinió entorn del mateix, ja que cal anar a la seva solució d'una manera ràpida i amb fermesa, i procedir sense contemplacions contra aquell o aquells que amb més o menys dissimulacions s'hi oposen o obstaculitzen, que són més dels que hom suposa.

Es compta ja amb crèdit per emprendre l'obra i s'estan fent els plànols, però els darrers passos, sobre els quals no hem entrat encara, són els més costosos de donar; aleshores els entrebancs sorgeixen com per art d'encantament. El Mercat de la plaça Pi i Margall és una lliçó pels que intervinguerem en la ultimació de detalls, fins arribar a la subhasta d'aquella obra, que avui és orgull de la nostra ciutat.

En el curs de les etapes per les quals s'haurà de passar, sortiran criteris per tots els gustos—uns ben intencionats, altres no tant—, però el que si interessa és prendre l'avanzada als que amb to de bons administradors diran que de moment es podria fer un sol Grup, perquè les coses van malament, i que més enllà podrien construir-se els altres.

Malfieu-vos dels que us parlin així, ja que aquests, ni en el moment actual ni més tard, voldrien que se'n construís cap de Grup Escolar. Quan manaven els seus—aquests sempre són votants de les dretes—, mai no tingueren la preocupació de fer-ne, d'escoles; com voleu, doncs, que ara se'n preocupin de grat, encara que fos solament per una?

La nostra actuació municipal, iniciada amb la proclamació de la República, ens ha posat en situació de tocar d'aprop els obstacles que s'han oposat a la construcció de Grups Escolars, i ens donem compte que si un atzar qualsevol pogués fer variar la composició de l'actual Ajuntament cap un sentit de dreta, els projectes d'aquests Grups Escolars, per avançats que es trobessin, se n'anirien a l'aigua, o almenys sofririen un llarg ajornament; embolcallats en aquella mena de malalties llargues que són parentes de la mort, com diu l'adagi popular.

S'ha de mantenir el foc sagrat entorn de la construcció, realització i millorament de les nostres escoles, i per aconseguir-ho no hi hauria com constituir una «Associació d'Amics de l'Escola», que servís per donar iniciatives en pro de la mateixa i per estimular i esperonar si calgués als que tenen el deure de treballar per l'endegament del problema escolar a Mataró.

Una «Associació d'Amics de l'Escola», hauria potser evitat l'a-

Profesíem!

El Negus Haile Selassié, emperador d'Etiòpia, ha parlat a la Societat de Nacions. De fet, era la veu acusadora d'un poble que s'ha vist envaït per una potència bàrbara estrangera, davant la indiferència dels Estats monopolitzadors de la civilització europea.

Les paraules del Negus ressonaren en mig de les parets del palau ginebrí com una acusació formidable contra la comèdia representada per la diplomàcia moderna.

En el silenci impressionant que rodejà el discurs del representant d'Abissínia, unes veus esvalotaren, per a trencar la solemne i històrica sessió. Eren els periodistes italians. Feixistes.

Ni la més elemental decència, ni el més lleu sentiment de dignitat humana, aturaren els representants de la barbàrie italiana.

El respecte al vençut, per la canalla feixista no compta. Consti que no ens sorprèn.

En aquest nou ultratge al poble etiòpic, renovem la nostra simpatia als herois que han defensat la seva llibertat fins on ha calgut.

Pel demés, per la vergonyosa epopeia portada a cap a Ginebra pels periodistes italians, només diem una cosa, amb tot el seu significat:

Protestem!

PERE GIRBAU

Aquest número

ha passat

per la censura

bandó en que ha caigut la qüestió escolar quan aquesta ha estat en mans de gent de dreta, conservadora (sic) i confessional, a la qual la qüestió escolar no li ha inspirat cap mena d'interès ni simpatia; així ha estat sempre que el govern municipal ha caigut a les seves mans.

La construcció de nous Grups Escolars no ha d'ésser un de tants projectes municipals, sinó el projecte que ha d'entrar a l'ànima del poble, i que el poble ha d'exigir, no demanar, que això sigui una realitat en el més breu espai de temps possible.

Des del carrer, des de la tribuna pública, des de la premsa ha de recolzar-se amb empena i entusiasme l'obra dels Grups Escolars.

D'altra manera podria ésser que no solament ens calgués vèncer els obstacles dels enemics, sinó la nostra pròpia desídia.

ARTUR PUIGVERT

Llegiu «Combat»

Full setmanal

L'unifariisme caduc

Espanya, aquesta fictícia unitat nacional que ha tingut com a preocupació màxima l'esclavatge dels pobles que la componen, ha estat, sense cap mena de dubte, un dels Estats més dissortats del món.

Segle rera segle, d'un vastíssim imperi conquerit per atzar, n'ha anat perdent tot el domini fins arribar a la missèrrima situació actual.

En cap moment, ni en cap època, els seus estadistes han estat a l'altura de les circumstàncies. I quan no ha estat per les imposicions de l'Església, ha esdevingut per pronunciamientos infantils que el prestigi d'altres temps s'ha esfumat d'una manera total, desastrosa.

Mentre dintre el país es descuraven els problemes vitals per la pròpia existència, es provaven aventures de tota mena enllà dels mars, sense altre justificat que el de donar la raó a Miguel de Cervantes i al Quixot.

Entretant, la diversitat de pobles que ocupen la península ibèrica —feta excepció de Portugal— havien d'aguantar els desastres de l'Espanya incomprendible, en espera de l'hora de la renaixença.

Aquesta hora, però, ha arribat. Primer fou Catalunya, la rebel, la insubornable.

Ara és Galícia. I el País Basc.

Tres pobles, cada un d'ells ben diferent, d'unes característiques ben acusades.

Tres idiomes. Tres races. Tres psicologies.

Tres nacions.

On és, doncs, la famosa i escolar Espanya única i indivisible?

Ens fa l'efecte que, si la cerquéssim al fons del fons, no la trobaríem per enlloc.

Heus ací un gran problema de les promocions actuals. El problema de l'Espanya caduca, que desapareix, i la consegüent resurrecció dels pobles oprimits pel centralisme més absorbent que ha registrat la història.

Si al costat de la llibertat de les nacionalitats ibèriques, el nostre segle aconseguís la llibertat social dels seus ciutadans, podrem ben dir que haurà complert la seva missió.

Llavors d'Espanya, de la nova Espanya, ja en parlarem.

J. CASES I BUSQUETS

A propòsit d'un article

Paradoxes dels catòlics

Es molt curiós el que passa amb els catòlics d'aquest país. Mentre en el món lluiten, amb tot el dramàtic desesper, les idees contra el predomini de la força, la llibertat contra l'absolutisme, en mil noms diferents i amb mil facetes diverses, els nostres catòlics, amb una unanimitat irritant—de la qual només se'n salven magnífiques actituds com la del Canonge Cardó—, es lliuren a ulls tancats a fer l'apologia dels règims de força, els quals avui, a Europa, són els perseguidors més cruels, despietats i inexorables del catolicisme, així que poden arribar a imposar-se.

I quan s'alça un demagog qual-sevol, mentre ho faci en nom d'un principi materialista, físic, ja teniu els nostres catòlics llençant al vent les campanes i proclamant el nom del nou escollit de Déu com a salvador de la Pàtria.

L'explicació d'aquesta paradoxa cínica i vergonyant per la doctrina d'aquell Crist, que, pobrets, es creuen defensar, potser la trobaríem en la tradició dels catòlics que, des de tots els temps, han estat precursors, executors o aspirants a la grandesa del Sant Ofici, que tantes planes de dolor té es-

crites en la història d'aquest dissortat país.

Els més suaus, es limiten a llegir «El liberalismo es pecado», a fer incens a la proclamació d'aquells mateixos principis, amb tota la unció d'un escolanet que aspira arribar a canonge.

Aquesta és la impressió que ens ha fet el lamentable article que ha signat Esteve Albert, en el «Diari de Mataró» del dijous passat, en fer l'apologia de Lleó Degrelle, el «camisaire» que representa el feixisme a la heroica i liberal Bèlgica.

Confessa que no sap res del què representa, del què defensa o del què pretén. Esteve Albert no sap res més que és un bon orador.

Però ell ja sap que no és liberal i que clama contra les insolvències de la democràcia. Ja en té prou. Encara que els catòlics belgues decents, lluitin contra les tendències obertament materialistes del marxant del reixisme.

M'agradaria que els «bons catòlics» que llegeixen el «Diari de Mataró» coneguessin algun discurs de Lleó Degrelle, en el qual parlés del «fracàs del catolicisme» i altres irreverències per l'estil.

(acaba a la pàgina 2)